

Μαύρες ανάσες κοντά ψιθιρίζουν
άδεια τα μάτια μου πάλι δακρύζουν
πάλι δεν ξέρω που πάω εγώ
τρέμω στην σκέψη της πτώσης που ζω

πάλι το βλέπω το άλλο πρωί
να με επαίτης για λίγη ζωή
πάρτε τον δαίμονα που ναι καβάλα
πάνω στην πλάτη μου μέσα στα Μαύρες ανάσες κοντά ψιθιρίζουν
άδεια τα μάτια μου πάλι δακρύζουν
πάλι δεν ξέρω που πάω εγώ
τρέμω στην σκέψη της πτώσης που ζω

πάλι το βλέπω το άλλο πρωί
να με επαίτης για λίγη ζωή
πάρτε τον δαίμονα που ναι καβάλα
πάνω στην πλάτη μου μέσα στα σπλάχνα

φεύγει η νύχτα, ο ήλιος ζυγώνει
αίμα στα χέρια, πληγή που ματώνει
δεν θ'αντικρυσω πια άλλο πρωί
έφτασε ο χρόνος να φύγει η ψυχή

έρχεται βλέπω να φτάνει απ'τα όρη
μέσα στο αίμα του θανάτου αγόρι
μαύρα κοράκια στον ώμο του στέκουν
βήματα αργά που χαλί μαύρο πλέκουν

στέκει για λίγο στην άκρη του λόφου
μοιάζει να είναι το νόημα πόθου
έρχεται αέρας με λόγια δικά του
κύκνειο άσμα κραυγή του θανάτου

τρέμουν οι λέξεις δονούνται με πόνο
νιώθω πως όλα κινούνται με τρόμο
ποια ηλικία πεθαίνω δεν ξέρω
με τα σημάδια μετρίεμαι που φέρω.

~~~~~  
~~~~ [σχολιασμός και γνώμες για την ποίηση του κώστα γεωργίου](#) ~~~~  
~~~~~